

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 2 Δεκεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 50

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 407.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

ΤΟ ΥΔΩΡ ΚΑΙ Ο ΑΗΡ

«Πλησιάζομεν, Κωστάκη μου, εἰς τὸ τέλος τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ἡ Γῆ μας· τὸ ὕδωρ καὶ ὁ αἰὴρ εἶνε τὸ τελευταῖον ὑπόλοιπον τῆς μικρᾶς κοσμικῆς σφαίρας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγένινεν, ὑπόλοιπον, τὸ ὁποῖον δὲν κατεπόθη εἰς τὸν τάρταρον τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ. Δὲν θὰ σοῦ κάμω λόγον διὰ τὰς ὕλας, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν στερεὸν φλοιὸν ἐν τετρυκίᾳ καταστάσει φυλακισμέναι ἐκεῖ καὶ δὲν ἐξέρχονται παρὰ μόνον κάποτε ἀπὸ τοὺς κρατῆρας τῶν ἡφαιστείων, ὅπως ἀμέσως στερεοποιηθῶσι· δὲν θὰ σοῦ κάμω δὲ λόγον δι' αὐτάς, ἐπειδὴ δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ζωὴν τῆς σφαίρας μας.

Πολὺ καλὰ γνωρίζεις, ὅτι τὸ ὕδωρ εἶνε ὑγρὸν καὶ ὁ αἰὴρ ἀέριον, τώρα, εἰς τὴν σημερινὴν θερμοκρασίαν τῆς Γῆς· διότι κανὲν σῶμα δὲν εἶνε στερεόν, ὑγρὸν ἢ ἀέριον ἀφ' ἑαυτοῦ· ὅτε ἐπὶ παραδείγματι ἡ θερμοκρασία τῆς Γῆς ἦτο πολὺ ὑψηλὴ, δὲν ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτῆς οὐδεμία σταγὼν ὕδατος, καὶ ἂν πάλιν ἡ θερμοκρασία αὐτῆς καταβῇ κάτω τοῦ μηδενικοῦ, ὅλον τότε τὸ ὕδωρ θὰ γίνῃ στερεόν, δηλαδὴ πάγος. Ἐὰν δὲ πάλιν καταβῇ ἡ θερμοκρασία εἰς τοὺς 100 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, τότε ὅλον τὸ ἀνθρακικὸν δξὺ τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸν αέρα θὰ γίνῃ ὑγρὸν. Καὶ αὐτὸς ὁ αἰὴρ, ὁ ὁποῖος μένει ἀκόμη ἀέριον εἰς τὴν θερμοκρασίαν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀνθρακικὸν δξὺ γίνεταί ὑγρὸν, καὶ αὐτὸς ὁ αἰὴρ ρευστοποιεῖται ἂν ἀυξήθῃ τὸ ψύχος, καὶ ἐπὶ τέλους ὅσον τὸ ψύχος γίνεταί περισσότερον, μεταβάλλεταί εἰς στερεὸν σῶμα. Εἰς αὐτὸ τὸ ψύχος ὅλα τὰ σώματα γίνονται στερεά, τίποτε δὲν μένει ὑγρὸν.

— Μπρουού, Νίτσα μου· μ' ἐπάγω-
γες μετὰ τὸ ψύχος σου. Ἀλλὰ πόσος
εἶνε αὐτὸς ὁ αἰὴρ, ὁ ὁποῖος τελευταῖος

ἀπὸ ὅλα τὰ σώματα γίνεται στερεός:
— Ὁ λογαριασμὸς εἶνε εὐκόλος.

Τὸ βάρος ὅλου τοῦ αέρος τοῦ συσπειρωμένου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας, εἶνε 10, 000 χιλιόγραμμα εἰς στρογγύλον ἀριθμὸν ἐπὶ ἐκάστου τετραγωνικοῦ μέτρου τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς· ἐν τετραγωνικὸν χιλιόμετρον ἰσοῦται πρὸς ἓν ἑκατομύριον τετραγωνικὰ μέτρα, καὶ ὁλόκληρος ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς εἶνε 510 ἑκατομύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Κάμε σύ πλέον τὸν λογαριασμόν, καὶ θὰ εὕρῃς εὐκόλως τὸ βάρος ὅλου τοῦ αέρος.

Καὶ διὰ νὰ κάμῃς τὴν σύγκρισιν, μάθε ὅτι ἡ Γῆ μας, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, δὲν ζυγίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ 5 ἐπτάκις ἑκατομύρια χιλιόμετρα!

— Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς διαφορετικὰ, Νίτσα μου;

— Φαντάσου ὅτι ἡ γῆνὴ σφαῖρα καλύπτεται ὁλόκληρος ἀπὸ ὕδωρ βάθους 11 μέτρων. Ὅσον βάρος ἔχει αὐτὸ τὸ ὕδωρ, τόσον βάρος ἔχει ἡ ἀτμόσφαιρά μας.

— 11 μέτρων ὕδωρ· αὐτὸ εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ ἐνθυμούμαι. Πῶς ὁμως κατώρθωσαν νὰ εὕρουν ὅτι τόσον βάρος ἔχει ἡ ἀτμόσφαιρά μας;

— Θὰ σοῦ εἶπω ἄλλοτε τί εἶνε ἡ ἀντλία καὶ τὸ βαρόμετρον. Θὰ ἴδῃς τότε, ὅτι τὸ ὕδωρ δὲν ἀνέρχεται περισσότερον ἀπὸ 11 μέτρα εἰς τὸν σωλῆνα τῆς ἀντλίας, καὶ ὅτι τὸ βάρος αὐτῆς τῆς στήλης τοῦ ὕδατος ἰσορροπεῖ τὴν πίεσιν τοῦ

αέρος. Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν ἀντλίαν συμβαίνει καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄλλο παράδειγμα διὰ νὰ πεισθῇς ὅτι τὸ βάρος πράγματι τοῦ αέρος ἀναγκάζει τὸ ὕδωρ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν σωλῆνα τῆς ἀντλίας· ὁ ὑδραργύρος εἶνε δεκατέσσαρας φορές καὶ ἡμίσειαν βαρύτερος ἀπὸ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ στήλη τοῦ ὑδραργύρου, τὴν ὁποίαν ἰσορροπεῖ τὸ βάρος τοῦ αέρος, εἶνε δεκατέσσαρας φορές καὶ ἡμίσειαν μικροτέρα.

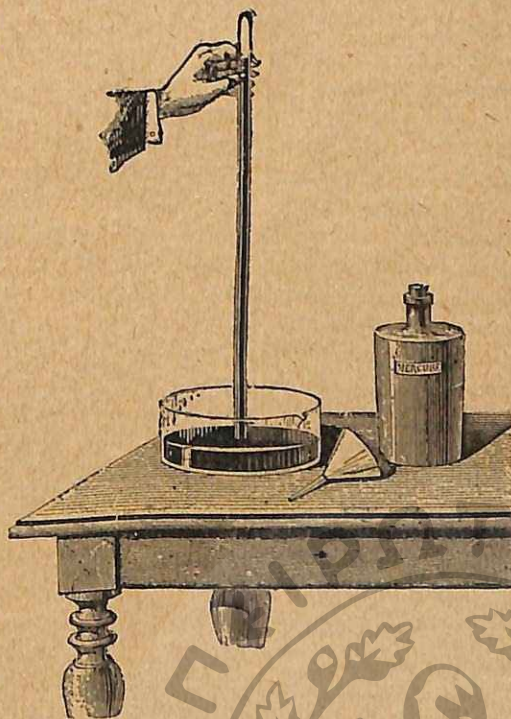
Ἐὰν ἀντικαταστήσῃς τὸ στρώμα τοῦ ὕδατος τῶν 11 μέτρων μετὰ στρώμα ὑδραργύρου 76 δακτύλων, θὰ ἔχῃς πάλιν τὸ βάρος τοῦ αέρος, ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει.

— Πόσον ὠραῖον εἶνε, θεῖτσα, νὰ ἔχῃ μετρηθῇ τὸ βάρος τοῦ αέρος ὅπως μετρεῖται τὸ βάρος μιᾶς ὀκτᾶς βουτύρου! Θὰ μοῦ εἶπῃς τώρα πόσον εἶνε τὸ βάρος τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς γῆς;

— Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὸ εἶπω· διότι γνωρίζομεν μὲν ὅτι τὰ ὕδατα καλύπτουν σχεδὸν τὰ

τρία τέταρτα τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς, καὶ ὅτι εἰς μερικὰ μέρη ἔχουν 8 ἕως 10 χιλιάδας μέτρα βάθος, ἀλλὰ τὸ βάθος τοῦτο τῶν ὕδατων εἶνε πολὺ μεταβλητὸν καὶ δὲν ἐμελετήθη ἀκόμη ἀρκετὰ ὥστε λάβωμεν τὸν μέσον ὅρον.

Ἐπειτα, ὅλον τὸ ὕδωρ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν θάλασσαν, οὐδὲ εἶνε καὶ ὅλον τὸ ὕδωρ εἰς ὑγρὴν κατάστασιν· ἔχομεν τοὺς παγετῶνας ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων καὶ τοὺς πολὺ ἐκτεταμένους πάγους ἐπὶ τῶν

Ἡ στήλη τοῦ ὑδραργύρου τὴν ὁποίαν ἰσορροπεῖ τὸ βάρος τοῦ αέρος. (Σελ. 413. στήλ. γ'.)

δύο πόλων· ἔχομεν ἀκόμη τὸ ὑπόγειον ὕδωρ τὸ συσσωρευμένον εἰς ὑπογείους κοιλότητας καὶ τὸ ὕδωρ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πολὺ συγκρινόμενον πρὸς τὸ ὕδωρ τῶν θαλασσῶν, εἶνε ὅμως καὶ αὐτὸ ἀρκετόν.

— Ἀλήθεια, θείτσα, ἀφοῦ τόσοι ποταμοὶ χύνονται διαρκῶς εἰς τὴν θάλασσαν, μερικοὶ μάλιστα πολὺ μεγάλοι, ὅπως ὁ Ἀμαζόνιος, πῶς δὲν ὑπερχεῖλιζει ἡ θάλασσα;

— Ἡ θάλασσα διαρκῶς ἐξατμίζεται, πρὸ πάντων δὲ εἰς ὅσα μέρη θερμαίνεται περισσότερον ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἀνέρχεται ὡς ἀτμός εἰς τὴν ἀέρα καὶ σχηματίζει τὰ νέφη· ἀπὸ τὰ νέφη πάλιν γίνεται ἡ βροχή, ἡ ὁποία διὰ τῶν ποταμῶν χύνεται εἰς τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ ὕδατος, τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξητμίσθη. Καθόλου λοιπὸν δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι δὲν ὑπερχεῖλιζει ἡ θάλασσα ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς ποταμούς, οἱ ὅποιοι χύνονται διαρκῶς εἰς αὐτήν.

— Ἀφοῦ ὅμως εἶνε τὸ ἴδιον ὕδωρ, διατί τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἶνε ἀλμυρὸν καὶ τῶν ποταμῶν γλυκὺ;

— Κατ' ἀρχὰς ὅτε τὰ ὕδατα βράζοντα κατῆλθον ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν, παρέσυρον μεθ' ἑαυτῶν καὶ οὐσίας διαλυμένας εἰς αὐτά, ὅπως ἡ σάκχαρις εἰς ποτήριον ὕδατος, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδύναντο ν' ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τὸ ὕδωρ. Ἡ σπουδαιότερα ἀπὸ αὐτὰς τὰς οὐσίας ἦτο τὸ μαγειρικὸν ἅλας, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐνῶσις χλωρίου καὶ νατρίου—ἀν ἐνθυμῆσαι ἀπὸ χθὲς αὐτὰ τὰ σώματα,—ἀναμεμιγμένον μετ' ἰώδιον καὶ βρώμιον.

— Καλὰ, Νίτσα! πιστεύω ὅσα μοῦ λέγεις· ἀλλὰ πῶς κατάρθωσαν νὰ μάθουν ὅ,τι ἐγένετο ἐκεῖνον τὸν καιρὸν;

— Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ το ἐννοήσῃς; τὸ ἰώδιον καὶ τὸ βρώμιον εὐρίσκονται εἰς τὴν θαλάσσιον ὕδωρ ὅπως καὶ τὸ μαγειρικὸν ἅλας, ἐνεκα τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἶνε ἀλμυρὸν. Πότε ἄλλοτε ἦτο δυνατόν ν' ἀναμιχθῶν αὐτὰ τὰ σώματα μετ' ὕδωρ, καὶ ἀπὸ ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθωσιν;

— Ὅταν λοιπὸν τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς ἀτμούς καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν ἀέρα, ἀνέρχεται μόνον, ὁλομόναχον, καὶ ἀφίνει εἰς τὴν θάλασσαν ὅ,τι εὐρίσκεται διαλυμένον εἰς αὐτήν. Ἀπλούστατα λοιπὸν, γλυκὺ ὕδωρ φεύγει ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ γλυκὺ πάλιν ἐπανέρχεται εἰς αὐτήν· καὶ δι' αὐτὸ ἡ θάλασσα ὅχι μόνον δὲν ὑπερχεῖλιζει, ἀλλὰ καὶ διατηρεῖ πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀλμυρότητα.

— Ἦτο λοιπὸν ἐξ ἀρχῆς ἡ θάλασσα τόσο ἀλμυρὰ ὅσον σήμερον;

— Ὅχι, ἄλλοτε ἦτο περισσότερον ἀλμυρά.

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Macé)

Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 409)

Καὶ τώρα, μετὰ δώδεκα ὅλα ἔτη ἀναπολούσα τὸ μακρὸν ἐκεῖνο δράμα, ἡ τάλαινα γυνὴ λησμονεῖ τὴν Μοναχὴν τὴν ἁγίαν, καὶ μετ' ὀφθαλμούς πλήρεις μίσους, δὲν δύναται νὰ καταστείλῃ κραυγὴν ἄρᾳ κατὰ τῆς κλεπτρίας τῆς εὐτυχίας τῆς, — τῆς θαλάσσης.

Ἡ καταιγὶς πρὸ μιᾶς ὥρας μαίνεται, καὶ πρὸ τοῦ ἰδίου παραθύρου τῆς ἡ Ἡγουμένη παρατηρεῖ ἀνῆσυχος ὅτε μὲν τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος εἶνε καταμέλανος, ὅτε δὲ τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία κτυπᾷ μανιωδῶς ἐπὶ τῶν πλαγιῶν τοίχων τῆς Μονῆς. Ἀναπολεῖ φρικτῶς τὴν ἀπορράδα ἐκείνην νύκτα, καὶ τώρα τὰ χεῖλη τῆς ψιθυρίζουν δεήσεις διὰ τοὺς δυστυχεῖς θαλασσοπόρους.

Αἶφνης, λέμβος τις ἐμφανίζεται καὶ κάμπει τὸ ἄκρον τῆς ἀκτῆς, κατευθυνόμενη πρὸς τὸν ὁρμίσκον· τὸ ἱστίον τῆς κατεσχισμένον ἔχουσα, μετὰ πολλοῦ κόπου κατῶρθωσε νὰ προσορμισθῇ. Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως διέφυγε τὰ χεῖλη τῆς μοναχῆς, ὅτε εἶδε τοὺς ἐν αὐτῇ ν' ἀποβιβάζωνται εἰς τὴν ξηράν. Ἦσαν δύο νέοι, χάριν κυνηγίου ἐλθόντες ἐκ τῆς ἀντιπερὶ ἀκτῆς, καὶ ἐνεκα τοῦ καιροῦ ἀναγκασθέντες νὰ ζητήσουν ἄσυλον εἰς τὴν Μονήν, ὡς μὴ ὑπάρχοντος ἐκεῖ πηλυσίον κανενὸς ἄλλου καταφυγίου.

— Καλῶς ὠρίσατε, τέκνα μου, τοῖς εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ· ἂν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐδῶ ἡ εἰσοδος εἰς ἄνδρας, ἐν τούτοις δὲν εἰμποροῦμεν νὰ σᾶς ἀφῇσωμεν ἔξω μετ' αὐτὸν τὸν κατακλυσμόν.

— Μόνον ἕως νὰ παύσῃ ἡ βροχή, ἁγία μητέρα μου, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ ἡσπάζετο εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τῆς Ἡγουμένης.

Τοὺς ὠδήγησεν εἰς δωμάτιον ἐπέχον τόπον αἰθούσης, ὅπου ὑπῆρχε καλὴ πυρὰ διὰ νὰ ζεσταθοῦν καὶ νὰ στεγνώσουν. Μία δὲ καλογραῖα τοῖς ἐκόμισεν ἔπειτα ἀνὰ ἐν κύπελλον τείδι, ὅπως συνέλθωσιν.

Ἐκ τοῦ δωματίου τῆς, ἡ Ἡγουμένη ἠδύνατο νὰ βλέπῃ διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τοὺς δύο ξένους, οἱ ὁποῖοι, καθήμενοι παρὰ τὴν πυρὰν, συνδιελέγοντο.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν εὐαρέστου φυσιογνωμίας, ἀλλ' ὁ νεώτερος εἰκοσαετής περίπου, ξανθὸς καὶ εὐρωστὸς νεανίας, μετ' ἰσοπεπτοῦ ὀφθαλμοῦ, εἰλκυσε περισσότερον τὴν προσοχὴν τῆς. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἂν ἔζη τώρα τὸ τέκνον τῆς, θά ὠμοιάζε πολὺ μετ' αὐτὸν τούτον, τοῦ ὁποίου θὰ εἶχε καὶ τὴν ἡλικίαν· ἡσθάνετο δὲ ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ τὸν σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Πόσον θὰ ἀνησυχῇσιν εἰς τὸ σπῆτι σου, Ἀλέκο, ἔλεγεν οὗτος εἰς τὸν σύντροφόν του· ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ φύγωμεν ἐνωρίτερα, δὲν μετ' ἄκουες.

— Οὐρ! δὲν μ' ἀφίσεις, καὶ μὲν. καλλίτερα νὰ συνειθίζω. Δὲν εἰσέβρεις πόσον σὲ ζηλεύω ποῦ εἶσαι αὐτεξούσιος; σὺ δὲν ἔχεις κανένα εἰς τὸ κεφάλι σου νὰ σοῦ λέγῃ, πότε θὰ φάγῃς, πότε θὰ ἐξεέλθῃς, πότε θὰ κοιμηθῇς, πότε. . .

— Εἶσαι τρελός, φίλε μου· ἐγὼ ἐδίδα ὅλην τὴν ἐλευθερίαν μου, τὴν ὁποίαν ζηλεύεις τόσο, καὶ δὲν εἰσεύρω τί ἄλλο ἀκόμη, διὰ νὰ εἶχα μίαν οἰκογένειαν, μίαν μητέρα νὰ περιμένῃ μετ' ἐκείνης τὴν ἐπ' ἀνδρὸν μου ὅταν λείπω, καὶ νὰ μετ' ἐκείνης κάποτε ὅταν κάμω ἀταξίας.

Ἡ Ἡγουμένη ὠχρότατ' ἀκροᾶται τῶν τελευταίων αὐτῶν λέξεων· τὴν συγκινεῖ βαθύτατα ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὡς αὐτὴ, δὲν ἔχει κανένα εἰς τὸν κόσμον.

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς, ἐξηκολούθησε, τὴν καλὴν μου μητέρα· ἀπὸ τὴν δὲν μ' ἐμάλυνε, καὶ ἦταν τόσο ὠραία, πρὸ πάντων ὅταν ἐφοροῦσε ἕνα περιδέραιον μετ' ἐπὶ κοράλλια, τὸ ὁποῖον τῆς ἐχάρισα ἐγὼ μετὰ τὰ πρῶτά μου χρήματα, ὅταν ἦμουν ὀκταετής.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου ἐξέφραζον πολλὴν τρυφερότητα καὶ θλίψιν, ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα.

— Ἄν ἦμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου, φίλε μου, θὰ ἔκαμνα τὸν κόσμον ἄνω κάτω διὰ νὰ τὴν εὕρω, καὶ θὰ ἐπιτύγχανα!

— Ἀλλοῖμονον! ἤρχισα ν' ἀπελπίζωμαι, διότι ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ὁ προστάτης μου, πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, καὶ ἡμπόρεσα νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὰ μέρη αὐτά, εἰς οὐδὲν ἄλλο κατέγινα, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ τὴν ἀναζητῶ παντοῦ, εἰς ὅλας τὰς νήσους... ἀλλ' οὐδὲν κατῶρθωσα καὶ ἤρχισα ἔτι ν' ἀπελπίζωμαι ὅτι ζῇ. Δὲν ἔχω καὶ πολλὰ τεκμήρια ἄλλως τε. Αἱ ἀναμνήσεις μου εἶνε τόσο ἀμυδραὶ· δὲν ἐνθυμοῦμαι μήτε τὸ οἰκογενειακόν μου ὄνομα, οὔτε τὴν νῆσον ὅπου ἐγεννήθην, διότι ὁ θεὸς πατήρ μου τίποτε καὶ αὐτὸς δὲν ἡμπόρεσε νὰ μάθῃ περὶ τῆς οἰκογενείας μου.

Ὡς καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα, ὅταν μετ' ἐῦρεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Αἰγαίου προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς ἀνεστραμμένης λέμβου μας, ἦμουν ὡς παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς κοπώσεως. Καὶ ὅτε συνῆλθον, εἶχα χάσῃ ἐντελῶς τὴν μνήμην. Κατόπιν, σιγὰ σιγὰ, μετ' ἐπὶ πλείονος τοῦ χρόνου, ἤρχισα νὰ ἐνθυμοῦμαι μερικὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος μου· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ συγκυμνόμενα.

Ἐνθυμοῦμαι ὅμως κάλλιστα, ὅτι εἶδα τὸν πατέρα μου πνιγόμενον, ἐνῶ προσεπάθει νὰ σώσῃ ἕνα δυστυχὴ ναυαγόν. Κατόπιν, μίαν ἡμέραν ἀκούσας τυχαίως ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου.

Ἡ Ἡγουμένη, ἀκροαμένη πάντοτε, κατέστη πελιδνὴ καὶ μολονότι οἱ πόδες τῆς ἐκλονίζοντο, διηθύνθη πρὸς τὴν αἰ-

θουσαν. Ἐλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ νεανίου μετὰ τὰς τρεμούσας χεῖράς τῆς καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς:

— Πῶς σὲ λέγουν, τέκνον μου; ἤρωτησε μετ' ὀφθαλμῶν ἐκείνων· εἰπέ μοι ὅτι σὲ λέγουν Πέτρον· δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Μάλιστα, μητέρα μου, ἀλλὰ πῶς! μετ' ἐκείνης;

— Παιδί μου! εἶσαι τὸ παιδί μου! ἀνέκραξεν ἐξαλλος ἡ μοναχὴ καὶ μὴ δυναμένη νὰ προσφέρῃ ἄλλο τι, ἐσφιγγε μόνον τὴν προσφιλεῖ κεφαλὴν, ἐπαναλαμβάνουσα μέσῳ τῶν δακρύων τῆς: Παιδί μου, χαμένο μου παιδί!

Ἐνῶ ἡ θάλασσα, κτυπῶσα τοὺς τοίχους τῆς Μονῆς, ἐφαίνετο ὅτι τῆς ἔλεγε:

— Βλέπεις; σοῦ τὸ ἔφερα πάλιν τὸ παιδί σου· σοῦ ἐπῆρα ἕνα νήπιον σχεδόν· καὶ σοῦ ἀποδίδω ἕνα ὠραῖον καὶ εὐρωστον ἄνδρα! Δὲν ὀκνῶ μετ' ἀγαθὰς πλείον!

ΜΑΡΙΑ Θ. ΚΡΥΣΗ

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου Σκόκου τοῦ 1901.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἐγὼ ἐμπρὸς μου πελώριον σωρόν, ἀπὸ ἐξακοσίας τοῦλάχιστον μεταφράσεις τοῦ Κινεζικοῦ ποιηματοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργεῖται εἰς τὸ 39 φυλλάδιον. Ἀστὲα σχόλια, κινεζικὰ εἰκόνας, τραγουδάκια, χίλια δυὸ στολίδια εὐρίσκει κανεὶς εἰς τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα αὐτὰ χειρόγραφα. Νὰ ἡμποροῦσα νὰ τα στείλω εἰς τὴν Κίνα! Νὰ τρέψω διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν δυσθυμίαν τοῦ ὁ καίμενος ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ἄρρωστος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ! . . . Ἀλλὰ σᾶς το λέγω, ἀπὸ ὅλους δὲν θὰ ἔμεινεν εὐχαριστημένος.

Ὅσοι ἐνόησαν μὲν, ὅτι τὸ κείμενον ἀναγινώσκειται ἂν το βάλωμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ἀλλὰ ἐδιάβασαν τοὺς στίχους ἀνάποδα—ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸν τελευταῖον,—ἡ ἡρκεσθησαν μόνον νὰ τοὺς ἀντιγράψουν, χωρὶς μεταφράσιν, αὐτοὶ δὲν ἤξεύρουν ἀρκετὰ. . . Κινεζικά.

Ὅσοι πάλιν μετέφρασαν τὸν apothicaire ἀπὸ τοῦ ἡ κ α ρ ι ο ν (!) καὶ τὸ mine plan-tureuse ἀπὸ τοῦ ο ν ο ν π ρ ὁ σ ω π ο ν (!) καὶ τὸ même μ α λ ι σ τ α, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, αὐτοὶ δὲν ἤξεύρουν ἀκόμη ἀρκετὰ Γαλλικά.

Ὅσοι τέλος μετέφρασαν τὰς λέξεις μίαν-μίαν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄφησαν τὰς φράσεις ὅπως ἔχουν, δηλαδή γαλλικάς, καὶ τὸ «*humeur un peu moins chagrine*» παραδείγματος χάριν, τὸ μετέφρασαν «*διάθεσις ὀλίγον ἥττον θλιβεράν*» ἢ «*ὀλίγον ὀλιγωτέρον μελαγχολικὴν*» καὶ τὰ λοιπά, αὐτοὶ δὲν ἤξεύρουν ἀκόμη ἀρκετὰ. . . Ἑλληνικά.

Καὶ δυστυχῶς, αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι. Ὀλίγοι σχετικῶς ἐξελλήνισαν τοὺς γαλλικοὺς στίχους χωρὶς γαλλισμούς, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πάλιν, πολὺ ὀλιγωτέροι ἔκαμαν μεταφράσεις πιστὰς καὶ συγχρόνως ἐλευθεράς, ἀπλᾶς καὶ συγχρόνως γλαφυράς.

Τώρα ἔχομεν καὶ τὰς ἐμμέτρους μεταφράσεις. Ἦσαν ὀλίγαι, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐπιτυχεῖς. Ἡ καλλιτέρα εἶνε ἡ τοῦ Μι-κ ρ ο Ὡ Μ υ ρ Ὡ ι α ν ο Ὡ. Θά τὴν ἤθελα πλέον πιστὴν, δηλαδή μετ' ὀλιγωτέρας ἐλευθερίας καὶ προσθήκας (ὅπως π.χ. εἶνε ἡ μετάφρασις τοῦ Μ π α μ - Μ π ο Ὡ μ, τοῦ Π υ θ α γ ὁ ρ ο υ τ ο Ὡ Σ α μ ῖ ο υ, τοῦ Λ υ σ ο χ ᾶ ρ τ ο υ, κτλ.) Ἀλλ' ἂν οὐ ὑπερέχῃ τῶν ἄλλων κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν στιουργίαν, δὲν εἰμπορῶ νὰ τῆς ἀρνηθῶ τὸ βραβεῖον. Καὶ λοιπὸν:

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὸς Μυρθιανός [6 Ε].

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπάμ Μπούμ [4 Ε].—Κου-τερετς [4 Ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αυσόχαρτον [3 Ε].—Ἐρ-υθὰ Καμέλια [2 Ε].—Ὀρίων [2 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰ. Ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον: Κι-ζὸς Ἀῖ.—Νέος Ναυτης.—Πυθαγόρας ὁ Σά-μιος.—Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας.—Φιλέρη-μος Τρυών.—Φιλαμερικανίς.—Ζουλέικα.—Μικρὰ Δεσποινίς.—Δοξίας.—Ἀεροναυτο-πόλεα.—Ἐξόριστος Ἀρματολός.—Ν. Πιλά-βιος.—Κανστ.—Ἀγγελίδης.—Ἀλλοπρόσαλ-λος.—Γρονιάρ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ.—Καὶ δι' Ἐβρημον Μνείαν ἐξεχώρισα καμμίαν διακοσμίαν μεταφράσεως Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τύπος νὰ τὰς ἀναφέρω.

Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις.

Τὸν Υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ
Ἐπίασαν ἀρρώστιας πόνοι
Κι' ὅλους γύρω βαργόμεν,
Κι' ὅλους γύρω τοῦ μαλῶναι.
Τῶν Δοττόρων τὸ συνάφι
Κ' οἱ σοφοὶ τοῦ βασιλεῖου,
Μεγιστάνες, Μανδρινοὶ
Καὶ Ἱππόται τοῦ Ἡλίου,
Κι' οἱ σπεταερίδες ἀκόμα
Μετ' ἐκστῆρια εἰς τὸ χέρι,
Τὰ σοφὰ κεφάλια σπᾶνουν
(Μὰ κανέναν τῶν δὲν ἔρει!)
Τὸν ἀφέντη τους νὰ γιάνουν,
Ὅρξει πάλιν νὰ κἀν,
Γλυκὸς ἄπνος νὰ τον πιάνη,
Αἶμα, πάχος νὰ ποκτῇσῃ
Καὶ τὴ γρύνια του νὰ φίσῃ.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΥΡΘΙΑΝΟΣ, ἐτῶν 12.

Οἱ ἀποτυχόντες λάβετε θάρρος! Ὁ Διαγωνισμὸς δὲν ἐτελείωσε, διότι. . . καὶ τὸ ποίημα δὲν ἐτελείωσε. Ἰδοὺ ὁλόκληρον τὸ γαλλικὸν κείμενον, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ μετάφρασις, εἴτε ἐμμέτρος εἴτε πεζή, κατὰ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν:

EAU CLAIRE

Le Fils du Ciel est malade,
Ce qui le rend très maussade;
Les docteurs, les médecins,
Les savants, les mandarins,

Tous, même l'apothicaire,
Se disent: «Comment donc faire
Pour que le Fils du Soleil
Recouvre appétit, sommeil,
Rose et plantureuse mine,
Humeur un peu moins chagrine?»
L' illustre Li - Chi - Li - Chan, —
La perle des charlatans,
Au triple bouton d'ivoire, —
Demande à son vieux grimoire
Un remède superfin,
Pour guérir le Souverain.
Ni vous, ni moi, ni personne,
Dans cette longue colonne,
Ne saurions rien déchiffrer;
Mais Li - Chan..... (pour abrégé)
Connait ce vocabulaire
Comme un curé son bréviaire,
Et le voilà dénichant
Le bon remède, vraiment:

«A la fontaine voisine
Vous puiserez sans lésine;
Au logis apporterez
Plein pichet; puis compterez
Trois gouttes de cette eau claire
Que vous mettrez dans un verre.
Y ajouterez soudain
Trois gouttes plus un sizain;
Puis trente gouttes encore,
Qu' avec sept on édulcore,
Joignez-y soixante trois
Autres gouttes qu' à la fois
Vous comptez bien une à une,
Et surtout pas de lacune!
Ensuite vous agitez,
Vous goutez et vous versez.
Donnez à votre malade,
Et battez à la chamade
Bien sûr, vous le guérirez.»
Li-Chan se gratte le nez
Court à la source voisine
Vous calcule sa cuisine. . . .
Le lendemain l'Empereur
Était frais comme une fleur!

GA-Π-ΚΑ.

Δέχομαι μεταφράσεις τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ (Μῦθος Αἰσώπου)

Κάποια χήρα συντροφιά τῆς εἶχε κόττα καρπερὰ. . . καὶ τὸ ποίημα δὲν ἐτελείωσε. Ἰδοὺ ὁλόκληρον τὸ γαλλικὸν κείμενον, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ μετάφρασις, εἴτε ἐμμέτρος εἴτε πεζή, κατὰ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν:

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

« Πήγαινε ! είπα ! »

ΑΛ-ΚΙΦ

Ο βασιλεύς Μπούα-Μπούα ήτο αναντιρρήτως ο πλέον άγριος και ο πλέον θυμώδης μεταξύ των άφρικανών ήγεμόνων της εποχής εκείνης. Έπρεπε να τον είχε γνωρίσει κανείς, διά να συλλάβη ιδέαν σαφή περί χαρακτήρος τόσο βιαίου και παραφόρου.

Έν τούτοις είμπορεί κανείς να φαντασθῇ την όργην, ή οποία κατέλαβε τον μαυρον βασιλέα, όταν ο πρωθυπουργός του, τρέμων όλος, έπαρουσίασθη μίαν ήμέραν και τω άνήγγειλεν ότι ή πριγκίπισσα Λάλα, ή θυγάτηρ του, κάμνουσα τον συνήθη πρωϊνόν της περίπατον εις τον κήπον των Άνακτόρων, έξετινάχθη και κατερρίφθη με το κεφάλι, έν τῷ μέσω πρασιᾶς γερανίων, υπό του Άλ-Κίφ, του λευκού της δναρίου. Καίτοι ο άγγελιαφόρος έσπευσε να προσθέσῃ, ότι ή μικρά πριγκίπισσα, εύτυχως, έξώφλησε με τον φόβον μόνον και μ' ένα μικρόν μώλωπα εις το μέτωπον, όμως ο Μπούα-Μπούα δέν ήκουε πλέον παρά την λύσαν του. Έμείνετο κυριολεκτικώς, έτριξε τους δόντας, συνέστρεψε τους μεγάλους άγρίους οφθαλμούς, των όποιων αί μαύραι κόραι έφαίνοντο ως κάρναροι σφαδάζοντες μέσα εις δύο φλυζάνια γάλακτος, το δε λοφίον των κιτριών περσών το έπί της κορυφής του χρυσού του κράνους, έσειέτο άνωθέν του ως δένδρον μαστιζόμενον υπό λαίλαπος.

Ήτο τόσοσ άπαίσιος, ώστε ο δυστυχής πρωθυπουργός, έντρομος, έκλεισε με όλην του την δύναμιν τους οφθαλμούς, διά να μή τον βλέπη.

Άλλοίμονον! Τρομερά έκρηξις φωνής, ως βροντή, τον έκαμε να τους άνοίξῃ πά-

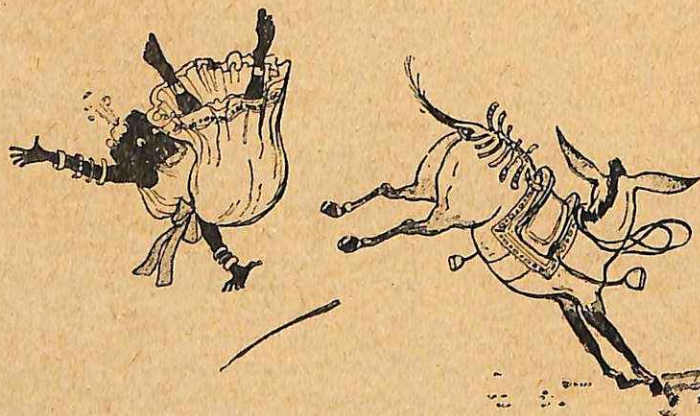
λιν, άνασκιρτών άποτόμως και κωμικώς. — Μπρρρρ ! . . . έμυκάτο ο βασιλεύς Μπούα-Μπούα με μορφασμούς πιθήκου πνιγμένου! μπρρρρ ! . . . Να σπάσετε τα πλευρά του άσπρου εκείνου παληογαϊδάρου! . . . να δείρετε με το καμτσίκι όλες

τές ύπασπίστρες, που συνάδευαν τήν κόρη μου, για να μάθουν άλλη φορά να την προσέχουν καλύτερα και μή την αφήνουν να πέφτη επάνω στα γεράνια ! . . . Να πολεφαλίσετε όλους τους φρουρούς και

τους ύπηρέτας που ήταν εκείνη την ώρα στον κήπον ! . . . Να κόψετε τή γλώσσα του σείζη ! . . . Να βάλετε στη φυλακή το σταυλάρχη ! . . . Να βγάλετε ένα δόντι του πεταλωτή ! . . .

Και έκινείτο, και έχειρονόμει ως δαιμονισμένος, έν ῶ έδιδε τας διαταγας αυτές.

Βλέπετε πόσον διαφορετικά έπερνε τα πράγματα ο κικός αυτός Μπούα-Μπούα. Κάθε άλλος εις την θέσιν του θα έτρεχεν εύθως να ιδῇ την κόρην του, ή τουλάχιστον θα ήρώτα αν της έβαλαν το σιρότι ο εις την πληγήν. Άλλ' αυτός . . . ῶ, θεέ

« Έξετινάχθη και κατερρίφθη με το κεφάλι. »

μου ! αυτός δέν έβλεπεν εις το περιστατικό αυτό παρά νέαν άφορμήν διά να κτυπήσῃ, να συντρίψῃ, να τιμωρήσῃ, να καταστρέψῃ. Και αυτό του έφθανεν. « Ω, τί φρικτός άνθρωπος ο Μπούα-Μπούα ! . . .

Ο πρωθυπουργός, ταπεινότατα έσκυμμένος εις στάσιν τρόμου εύλαβούς, έπείρμενε και το μεριδιόν του εις την διανομήν εκείνην των ποινών. Φαίνεται ὁ-

μως ότι ο Μπούα-Μπούα τα έχασεν από τον πολύν θυμόν, και έλησμονήσε να χορηγήσῃ ολίγες καμτσικιές και εις τον άγγελον της συμφορᾶς. Ήρκέσθη μόνον να τείνῃ τον μαυρόν του βραχίονα, τον κατάφορτον από πάχος και από βραχιόλια, προς την θύραν, και να διατάξῃ :

— Πήγαινε ! είπα !

Εύτυχής, διότι φθονά την έγλύτωσεν, ο πρωθυπουργός έσπευσε να έξέλθῃ δμισθοχωρῶν, — κατά τους κανόνας της αυλικῆς έθιμοτυπίας, — αλλά τόσοσ γρήγορα, ώστε έπεδικλώθη εις τον μανδύαν του, και πριν φθάσῃ εως την θύραν, προσέκοψε τόσοσ φοράς και τόσοσ άσχημα, ώστε παρ' ολίγον να μωλωπισθῇ και αυτός κατά μίμησιν της πριγκίπισσης Λάλας.

Άλλ' έν ῶ ήσυχολούντο ούτω περι αυτού, τί έκαμνεν ο ένοχος Άλ-Κίφ ;

Μετά το παράπτωμά του, όσον γάϊδαρος και αν ήτο, ένόησεν άμέσως ότι κάποια σκληρά, παραδειγματική τιμωρία έπλανάτο άνωθεν των μεγάλων του αυτιών. Έγνώριζε καλά την μικράν του κυρία, και κρίνων από την σκληρότητά της, έμάντευε πόσον σκληροί θα ήσαν οι άλλοι, οι μεγαλύτεροι, εις το παλάτι. . . Ά, ναί, τί κακή που ήτο ή Λάλα και πόσον τον έθασάνιζε ! . . . Από πολύν καιρόν, ο δυστυχής Άλ Κίφ ύπέμενεν άγογγύστως τας ιδιοτροπίας της, τας κακίας της, τα κτυπήματά της, αλλά την ήμέραν εκείνην, έξερεοισθείς από βροχήν άδίκων όσον ισχυρών ραβδισμῶν, έχασε την υπομονήν και μ' έν άπότομον τίναγμα, έλυτρώθη αυθαίρετως από το βαρύ φορτίον του κακού κοραίου. Μα την αλήθειαν, έκαμε πάρα πολύ καλά ! Κά-

ποτε και ή αυθαίρεσία είνε δικαιολογημένη.

Έπωφεληθείς τότε της γενικῆς συγχύσεως, κατέρριψε δύο τρείς ύπασπιστριάς, ύπερπήδησαν ή μίσειαν δωδεκάδα μικρών μαύρων ακόλουθων, οι όποιοι έκράτουν μεγάλα ριπίδια, ύπερέθη μ' έν πήδημα τον φράκτην του κή-

που, και ως μαινόμενος, ήρχισε να καλπάζῃ διά των άγρῶν.

Το σπουδαιότερον τώρα ήτο να παρεμβάλῃ όσφ το δυνατόν μεγαλητέραν άπόστασιν μεταξύ αυτού και των ανθρώπων του βασιλέως. Καλά έπειτα όμως ; τί θα έγίνετο ; . . . Ο φυγάς θα κατεδιώκετο και ίσως θα συνελαμβάνετο. . . Με την λευκήν του περιβολήν, με τα

κοκκινόμεταξα φάλαρα, τα χρυσοκέντητα και λιθοκόλλητα, με τους σαπφείρους εκείνους τους χυδρούς ως αυγά περιστέρως, ήτο εύκολώτατον να τον γνωρίσουν από μακράν. Και έτρεχεν, έτρεχεν ίσια, έμπρός, με όλην την δύναμιν των ποδών του.

Έτρεξεν ούτως ώρας πολλάς. Διότι ήτο άξιος γάϊδαρος, και ως προς την άντοχήν και την ταχύτητα, πολλούς ίππους θα ύπεσκέλιζεν.

Έν τούτοις, προς το έσπέρας, άσθμαίνων κάπως, ήρχισε να έπιβραδύνῃ το βήμά του. Μετά την διανυθείσαν άπόστασιν, την τόσοσ μεγάλην, ύπήρχε μικροτέρα πιθανότης να συλληφθῇ.

Εις το ήμίφως της ώρας και χλιαρᾶς εκείνης έσπέρας, υπό το φέγγος των αστέρων, οι όποιοι ήρχισαν να πλημμυρουν τον θαυμασίον ουρανόν του ίσημερινού, ο Άλ-Κίφ, άντι να καλπάζῃ, ως πριν, έτριπόδιζεν άπλῶς, όσφραινόμενος με ανοικτούς ράθωνας και με ήδονήν μεγάλην τον αέρα της έλευθερίας, καθώς και το άρωμα του νεοφυούς τριφυλλίου. Τί όρεκτική εύωδιά ! . . . Δέν έκρατήθη μέχρι τέλους. . . Έσταμάτησε και, προσπαθών να διατρυπήσῃ τα σκότη, έξερευνών διά του βλέμματος τα πέριξ, δεξιᾶ, άριστερᾶ, έμπρός, όπίσω, με τον λαιμόν τεταμένον, με τα ὦτα ως κέρατα άκουστικά, ήρώτα έαυτόν εαν δραπετής νηστικός από πρωίας έχῃ, ναί ή ὄχι, το δικαίωμα να δειπνήσῃ. Εις την έρώτησιν αυτήν ή συνείδησίς του θάπήντησε βέβαια ναί, διότι, μετά τινας στιγμάς διασταγμού, έθεάθη βαδίζων κατ' εύθειαν προς το εύῶδες και προκλητικόν τριφύλλι, το όποϊον έτίμησεν ως γάϊδαρος γνήσιος, πεινασμένος και κουρασμένος.

Διά να εῖμεθα φιλαλήθεις, πρέπει να ὁμολογήσωμεν ότι ή τιμή ύπήρξε τόσοσ τελεία, ώστε ο ήρωας μας δέν ήρχησε να αισθανθῇ τον έαυτόν του πάρα πολύ χορητασμένον και βαρύν. . . Έπειτα, του έφάνη ότι τα λωρία τον έσφιγγαν ύπερβολικά. . . Να εξακολουθήσῃ τον άσκοπον δρόμον του υπό τοιαύτας συνθήκας, τῷ έφαινετο έργον ασύνετον και άμφιβόλου ὠφελιμότητος. Είχε προπορευθῇ και απομακρυνθῇ τόσοσ πολυ από εκείνους, οι όποιοι, καθώς έφαντάζετο τουλάχιστον, τον κατεδιώκον ! και έξ' άλλου θα έρριψοκινδύνευε τόσοσ πολυ να πάθῃ καμμίαν συμφοράν, ταξειδεύων δια νυκτός ! . . . Άπεναντίας, το μέρος όπου εύρίσκετο, παρουσίαζεν ὄφιν άσφαλούς χρησφυγέτου περιεκυκλούτο από ύψηλά δένδρα, τα όποια μάλλον έμάντευε κανείς παρά έβλεπεν εις το σκότος, το δε έδαφος, χλοερόν, μαλακόν, θα παρείχεν αναπαυτικωτάτην κοίτην, μετά το πλούσιον δειπνον.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'.

ΤΕΛΕΙΑ, ΚΟΜΜΑ, ΑΝΩ ΤΕΛΕΙΑ, ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ.

Ο κύρ Δάσκαλος έγραψεν εις τον μαυροπίνακα αυτές τας λέξεις :

« Ο Φασουλάκης ήτο φρόνιμος σήμερα ή μαμμά ήλθε την προσεχῇ έβδομάδα τα κεράσια θα ώριμάσουν χθές ήτο Κυριακή. »

— Για διάβασε, Φασουλάκη ! Και ο Φασουλάκης διαβάσει :

« Ο Φασουλάκης ήτο φρόνιμος σήμερα—ή μαμμά ήλθε την προσεχῇ έβδομάδα—τα κεράσια θα ώριμάσουν χθές—ήτο . . . »

— Μα τί άσχετα πράγματα είνε αυτά που έγράψατε, Δάσκαλε ! φωνάζει ο Φασουλάκης με γέλια. Δέν βγάζω καμμιά έννοια.

— Ξεύρεις γιατί ; Γιατί δέν έβαλα τες τελείες. Για διάβασε τώρα Ο κύρ Δάσκαλος βάζει τες τελείες. Ο Φασουλάκης διαβάσει :

« Ο Φασουλάκης ήτο φρόνιμος. Σήμερα ή μαμμά ήλθε. Την προσεχῇ έβδομάδα τα κεράσια θα ώριμάσουν. Χθές ήτο Κυριακή. »

— Τώρα μάλιστα, έννοῶ, λέγει ο Φασουλάκης.

— Βλέπεις λοιπόν τί άξίζει εκείνη δά ή μικρούλα στιγμή, εκείνη ή κοκκίδα, ή τελεία, (.) καθώς την λέγει ή Γραμματική ; Χωρίς αυτή δέν μπορούμε να διαβάσωμε, και αν διαβάσωμε δέν καταλαβόνμε τίποτε. Καμμιά φορά, αντί τελείας, βάζομε άνάμεσα 'ς τας λέξεις μιá μικρή τσουγρανιά, σαν εκείνη που κάμνει κάποτε 'στο μάγουλο ο μεγάλος Φασουλάκης, όταν ξυρίζεται μόνος του. Η τσουγρανιά αυτή ὀνομάζεται κόμμα (,).

Άλλη φορά πάλι βάζομε μιá κοκκίδα, αλλά εις το επάνω μέρος. Τότε ὀνομάζεται άνω τελεία ('). Άλλη φορά βάζομε δύο τελείες, μιá επάνω και μιá κάτω (:) Άλλη φορά πάλι βάζομε μιá τελεία επάνω και ένα κόμμα κάτω (;). Αυτό το σημείον λέγεται έρωτηματικόν και το βάζομεν όταν έρωτῶμεν πich: Θέλεις καφέ ; έμαθες το μάθημά σου ;

— Άμή το θαυμαστικόν, που έλεγε χθές ο άδελφός μου, τί είνε ; — Άμα δώσης μιá γροθιά 'στη μύτη του Πέτρου, πως θα κάμῃ ο Πέτρος ; έρωτᾷ ο κύρ Δάσκαλος. — Άσαα, άπαντᾷ ο Φασουλάκης.

— Ε, αυτό το ασα,θα το γράψῃς έτσι : « Α ! » δηλαδή θα βάλῃς κοντά του μιá μεγάλη τσουγρανιά ὀρθή, και μιá τελεία από κάτω. Αυτό το σημείον λέγεται θαυμαστικόν (!)—Είνε τώρα και μερικά άλλα, άλλ' αυτά θα σου τα πῶ μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

